

ikke den eneste Anke, der er kommen frem; der er ogsaa kommet den Anke frem, at de Sager, som Retsfuldmægtige besørge privat for Folk, nyde hurtigere Fremme end de Sager, der besørges af Sagførerne, og man hører tidt stærke Klager over, at Sagførerne fra Kontorernes Side møde ikke saa lidt Modstand og Forsinkelse i deres Sager og derved ikke ere i Stand til at betjene deres Klienter paa en Maade, som disse kunne være tjente med. — Men det, der forekommer mig at tale stærkest for, at denne Ordning indføres, er, at naar Retsbetjentfuldmægtigen privat har foretaget en eller anden juridisk Handling for private Folk, kan det ikke undgaas — og det sker ikke saa sjældent —, at han selv kan komme til at være Dommer i den Sag, han tidligere har haft med at gøre. Og det kan være meget uheldigt, selv om vedkommende, der kommer under saadanne Forhold, ikke tænker paa, at det er hans egen Sag, der verserer for Retten, men dømmes, saa godt han kan, efter de foreliggende Omstændigheder. Der kan da let komme den Tanke frem: Ja, han bliver vel noget paavirket af, at det er hans egne Sager, han tumler med. Derfor mener jeg, at de Anker, der ere fremkomne mod den nuværende Ordning, tale stærkt for, at vi gaa med til den her af den højtærede Minister foreslaaede Ordning, og jeg vil gerne yde min Medvirken dertil.

At der gives en Overgangsbestemmelse, er meget hensynsfuldt, og en saadan Bestemmelse bør gives, da det ellers vilde blive et alt for stærkt Indgreb i de bestaaende økonomiske Forhold, hvad man maa være lidt varsom med. Om man nu skal vælge 10 Aar eller en anden Tidsfrist, er noget, man altid kan forhandle om. — Jeg er ikke klar over, om de nuværende Retsbetjentfuldmægtige, naar nu denne Lov og dens Lønningsbestemmelser træde i Kraft, stadig kunne beholde deres store Indtægter gennem det private Arbejde, som de jo vedblivende faa Lov til at beholde, og alligevel gaa ind under de Lønklasser, som de ifølge deres Anciennet kan komme i. Det vilde jeg ikke finde rigtigt. — Jeg mener ogsaa, at naar man kommer til denne Ordning, hvorefter de ikke behøve at have privat Fortjeneste for at kunne eksistere, men kunne anvende hele deres Arbejdskraft paa Retskontoret, vil der kunne ske nogen Indskrænkning i Personalet, hvad ogsaa den højtærede Minister er gaaet ud fra. Derigennem ville Udgifterne heller ikke blive slet saa store, som dersom Medhjælp paa Retskontorerne

skulde have det samme Omfang som for Øjeblikket.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette Ting.

Justitsministeren (*Svend Høgsbro*):

Jeg kan kun være taknemmelig for den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet fra begge Sider i Tinget, repræsenterede ved de to ærede Medlemmer, der have haft Ordet. Jeg takker tillige for den fyldige og rammende Begrundelse for Lovforslagets bærende Princip, som kom fra begge de Herrer, og hvortil jeg ganske kan slutte mig. Den ærede sidste Taler sagde, at der krævedes et vist Mod fra min Side til at fremkomme med et Forslag, der uægtelig vil medføre en stor Forøgelse af Statens Udgifter, og jeg indrømmer det ærede Medlem, at det har kostet mig megen Overvejelse, om jeg, særlig under de trykkede økonomiske Tider, hvorunder vi i Øjeblikket leve her i Landet, turde stille Forslag om en saadan Forøgelse. Naar jeg dog har gjort det, er det, fordi netop de Tilstande, hvori vi leve, have afsløret, hvilke Farer, hvilken Demoralisation, hvilken Usundhed i vort offentlige Liv der kan flyde af Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed. Jeg behøver vist ikke nærmere at komme ind paa, hvilke Vidnesbyrd vi have faaet derom i den senere Tid. Naar man ser hen dertil, tror jeg, at der vilde høre Mod til at opretholde den bestaaende Tilstand, maaske større Mod end til at foreslaa denne Forandring; thi der er vel neppe indenfor vor Embedsvirksomhed noget Omraade, hvor der er en saadan Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed som netop her. Det kan, som meget rigtigt fremhævet af den ærede første Taler, have sin naturlige Forklaring og, om man vil, naturlige Begrundelse i tidligere Tidens Tilstande, hvor Folk ikke kunde finde Retshjælp paa anden Maade end ved at henvende sig til Retskontoret, men denne Begrundelse har Tilstanden jo ikke længere, og saa springer den mørke Side af Sagen saa meget stærkere i Øjnene og gør med saa meget større Ret Krav paa en Forandring og Omordning.

Den ærede sidste Taler var noget i Tvivl om, hvorvidt de nuværende Fuldmægtige kunde faa, om jeg saa maa sige, baade i Pose og Sæk: ifølge Overgangsbestemmelsen bevare deres Ret til at have privat Virksomhed og dog samtidig gaa ind under